

[Leif Hermann]

præcis den formulering er bortfaldet, altså at der ikke skal være pligt til at tage initiativ til en offentlig debat.

Derfor ville det være interessant at få undersøgt under udvalgsarbejdet, hvorvidt det er således, at man angående risikovirksomheder – og kun risikovirksomheder – har pligt til at tage initiativ til en offentlig debat, og under hvilke former. Det vil nemlig i så fald svare til det, som Risikoudvalget har anført i betænkningen på side 60, nemlig indførelse af en obligatorisk mundtlig høring i forbindelse med afgørelser vedrørende risikobetonede virksomheder.

Men så simpelt er det altså heller ikke, for ministeren anfører jo lidt senere netop den bemyndigelsesbestemmelse i forslaget til ny miljøbeskyttelseslov, hvor ministeren kan fastlægge regler for inddragelse af offentligheden. Og her har vi altså at gøre med to ting, dels spørgsmålet om beliggenheden – altså arealanvendelsen i forbindelse med regionplanlægningen – og dels spørgsmålet om en offentlig debat i forbindelse med miljøgodkendelsen af den pågældende virksomhed, hvor risikovurderingen jo indgår.

Vi trænger altså til en præcisering af, hvor tyngdepunktet i den offentlige debat skal ligge. Er det således – og derved kommer vi nok ind på noget af den gamle diskussion, som var nogle af de problemer, vi havde i Socialistisk Folkeparti, da vi skulle gennemføre VVM-direktivet som lovgivning her i Folketinget – at der tilsyneladende også på offentlighedsområdet her er uklarhed i forholdet mellem spørgsmålet om arealanvendelsen og spørgsmålet om den egentlige miljøgodkendelse? Hvornår har man taget stilling til hvad? Ligger tyngdepunktet i spørgsmålet om arealanvendelsen, eller kommer det ind i forbindelse med selve miljøgodkendelsen? Dette er ikke ganske ligegyldigt efter vor opfattelse.

Jeg vil lige stille ministeren yderligere et spørgsmål. Ministeren henviser til den bemyndigelse, der ligger i miljøbeskyttelseslovsforslaget. Det er jo en af disse berømte »kan«-bestemmelser, som der jo unægtelig er en del af i dette lovforslag, og derfor vil jeg godt spørge ministeren: Er det således, at der bliver fastlagt bestemmelser, der sikrer en aktiv borgerindflydelse i risikovurderingen?

Ministeren har jo formentlig også noteret sig de eksempler i betænkningen, der viser, hvor

lidt man i realiteten kan nøjes med efter de gældende offentlighedsbestemmelser. Det, der interesserer os i denne sammenhæng, når vi stiller krav om gennemførelse af konklusionerne fra Risikoudvalgets vurdering, er, hvad man konkret tænker på at gøre. Hvilke regler vil man foreskrive fra myndighederne, når der skal gennemføres obligatoriske borgerhøringer i den forbindelse?

Og endelig nævner ministeren, at Miljøstyrelsen og Arbejdstilsynet – for som fru Helen Beim så rigtigt har gjort opmærksom på, er det jo også et arbejdsmiljøproblem – har udsendt en vejledning, hvoraf det skulle fremgå, at det anbefales myndighederne at sørge for, at omverdenen informeres om karakteren af virksomheden og myndighedernes bedømmelse af risikoen. Det er igen nogle ganske elastiske bestemmelser, der er placeret i et regelsæt, der ikke er bindende, og som i utrolig grad overlader til myndighederne selv at foretage en vurdering af, hvilket omfang denne borgerinddragelse skal have, og derfor ikke efter min opfattelse lever op til de forslag, der er kommet i udvalgets betænkning.

Endelig er der et afgørende spørgsmål, som jeg ikke mener hverken ministeren eller nogen af ordførerne tog med i deres bemærkninger. Det tredje hovedpunkt i Risikoudvalgets betænkning er, at myndighederne skal have pligt til at vurdere befolkningens problemstillinger, at kommentere dem offentligt og inddrage dem, som der står, eksplicit i beslutningsgrundlaget. Nu er det selvfølgelig ganske vanskeligt at hitte ud af, hvorledes myndighederne faktisk opfylder en sådan forpligtelse. Men man kunne forestille sig, at ministeren havde fortalt os, at man pålægger myndighederne en særlig begrundelsespligt, hvoraf det skal fremgå, at man har inddraget borgernes betænkeligheder eller ikkebetænkeligheder på lige fod med alle andre aspekter i vurderingen af virksomhedens risikoforhold.

Jeg vil gerne takke ministeren for, at det arbejde, der jo åbenbart har været i gang i Miljøministeriet, om jeg så må sige, nu får en sløjfe ved den redegørelse, ministeren bebudede ved næste årsskifte. Det vil være af stor betydning, at en sådan redegørelse henvender sig til så bred en kreds som overhovedet muligt, således at det ikke bare er her i huset, vi overvejer en sådan redegørelse – eventuelt kun i Miljøud-